Už to začíná být trochu dlouhý. Teplota v mínusu a celý se to jaksi zamotává. Cestuješ po městě v rozmočeným sněhu a přemýšlíš, po čem to vlastně šlapeš. Skládám si v hlavě ujetý alegorie na něco, co ani neexistuje. Jeden do druhýho dokola narážíme v klubech. Jak by taky ne, jsme tady doma. Tvaříme se tak. Možná už je to trochu ponorka.

Čeká se na jaro. Prý v březnu.

Subprostor

Šéfredaktor a redakce
Veronika Vimmerová

Zástupce šefredaktora a redakce
Jaromír Krátký

Externí spolupráce
Michal Banaš
Kristýna Kotíková

kontakt
subprostor@gmail.com

Sazba a design
www.jinefoto.cz

Děkujeme tiskárně Epava za podporu a tisk

Epava.cz

Rozhovor (Radima) Měsíce

Radima můžeš znát především jako dvorního grafika PasticheFilmz. Stojí taky za vizuály pro Olomoucký majáles nebo Moravský divadlo. Doufá ale, že jeho cesta v budoucnosti u grafiky neskončí. Rozhovor tentokrát netradičně ve spolupráci s Vaškem Hruškou, kytaristou Nylon Jail, kterej seděl na vedlejší barový židli a přidal se taky.

Děláš plakáty pro PasticheFilmz. Jak dlouho trvá tvoje spolupráce s nima? Oslovili oni tebe nebo ty je?

Tvořím pro ně už šestým rokem, vlastně celou dobu, co tady studuju. Přišel jsem za nima já hned po první katederní schůzce, kde tehdy Petr Vlček říkal, že shání grafika. Vydal jsem se na konkurz vybavenej vytisknutejma prácema, ale nakonec to až tak úplně konkurz nebyl a oni mě vzali.

Byls tam sám?

Jo, byl jsem tam sám. Vlastně jsem nemusel ani nic donýst a stejně by mě vzali. Myslím, že ty desky s mýma věcma jsou pořád někde založený na katedře a doufám, že se odtamtud nikdy nedostanou.

To znamená, že jsi grafiku musel dělat už dřív. Odkdy a jak sis na to došel?

Dostal jsem se k tomu skrz street art, kdy mě jako dvanáctiletýho kluka oslovily stickerky. Tehdy jsem s tím začal koketovat. Moje pokusy vedly přes malování a tisk na jehličkový tiskárně ke grafickým programům, tehdy to byl Corel 8. Postupně, když street art odpadnul, mi zůstala grafika, kterou dělám doteď. Ty začátky z nálepkama byly hodně low, ale nastartovaly mě k tomu, abych objevil všechny tyhle programy. Grafiku jsem pak dělal už na střední, ale spíš jsem si tak tvořil pro sebe. Bral jsem témata, který mě zajímaly a měl jsem potřebu se k nim vyjádřit. Dělal jsem třeba wallpapery, protože mi vadilo, co mám na ploše.

Pro Pastiche děláš každý týden plakát. Nepřijde ti to za ty roky už jako stereotyp

Nepřijde, je to vždycky novej film a pro mě nová výzva. Pokaždý se snažím prozkoumat svoje možnosti natolik, abych přišel s něčím novým. Plakáty pro Pastiche jsou jedna z mála věcí, která mě nutí se posunovat dál a pracovat na sobě.

Vašek: Koukáš na ty filmy? Když dostaneš jako téma nějakej, kterej jsi neviděl.

Když mám dělat plakát na film, kterej jsem neviděl, najdu si všechny možný věci,

který o tom můžu sehnat. Trailery, recenze, anotace, atd.

Nepustíš si film?

Pokud už je v distribuci, tak samozřejmě jo. Ale protože teď máme v Pastiche tendenci dávat filmy, který jsou úplně nový, tak se často stává, že dostupnej není.

Dělals někdy plakát, kterej tě vyloženě nebavil? Třeba na film, kterej nemáš rád?

Většinou, když se na nějaký téma hodně těším, je to nakonec největší boj a nejde mi to. Snažím se do toho naroubovat věci, který tam ani nejsou, vložit tam nějakej svůj pocit a zbytečně se v tom babrám. Když dělám něco, na co se netěším, tak to nakonec dopadá líp. Asi je lepší nemít předem nějaký očekávání a oprostit se od svých názorů na ten film.

Kontroluje ti to někdo, respektive říká někdo „jo tohle vezmem, ale tohle, tohle už je mimo"?

Zrovna Pastiche je jedním z mála prostorů, kde mám v grafice volnou ruku a ty mantinely jsou dost široký. Byly ale dva momenty, kdy se plakáty nelíbily natolik, že ani nešly do tisku. Jeden byl na film Vlhká místa, ale tam bylo snad už dopředu jasný, jak to dopadne, když dáš někomu jako jsem já takovej námět. Druhá věc byla Mlčení Lorny. To bylo zase příliš temný, i když já jsem z toho ten pocit neměl.

Viděla jsem od tebe i grafiku pro časopis Fullmoon. Proč to vzniklo? Oni vyhlašují nějaký kontest na design titulní strany?

Jednou ročně vyhlašují soutěž o design obálky a celkovej layout, takže člověk má šanci udělat kompletně celej časák. Ty tam pošleš návrhy, pár stránek a obálku. Když tě vyberou, mělo by to být tak, že celej tým Fullmoonu ti je pak nápomocnej.

Hvězda smrti na obálku neprošla?

Nene

Víš, co vyhrálo? Sledovals to potom?

Byla to taková kresba ve stylu komixu, trochu podobná obálkám respektu.

Dva roky zpět jsi dělal návrh na vizuál Letní filmový školy. Ten se nerealizoval a když jsem se na něj dívala, přišlo mi, že to snad ani jinak nešlo. Nepřišlo ti to příliš ostrý na takovej sluníčkovej festival?

Když jsem to dokončoval, bylo mi úplně jasný, že nebude tak lehký, aby to někdo uznal. Je logický, že to neprošlo, ale tyhlety striktní řešení jsou pro mě

typický. Pokud to tak chci mít, tak za každou cenu. I kdyby to mělo dopředu znamenat, že to neprojde. Pro mě je důležitejší uměleckej záměr, než to, abych se nějak zavděčil. Téma bylo filmovej ráj a já si ho takhle představuju.

Mě to přišlo sympatický. Když se dívám na ty jejich vizuály, tak je to celý takový barevný, veselý, hlavně se mějte všichni rádi a ty tam přijdeš s takovým svalnatým potetovancem. Když nic, bylo to dobře drzý.

Ten rok grafiku vyhrál motiv okousanýho jablka, což bylo to první co mě napadlo, když jsem slyšel téma filmový ráj. A řekl jsem si, že tudy cesta určitě nepovede. Podobnej případ byl i s tím Fullmoonem, kterej jsem udělal v podstatě celej černej a byl asi příliš dark. Ale když něco dělám, rozhodně se nenechávám svazovat konvencema, který se na to téma vážou. Buď to prostě bude pochopeno, nebo ne. Paradoxní je, že u věcí, který nejsou tolik prestižní a zaplacený, si můžeš dovolit mnohem víc.

To není paradox, ale obyčejná realita, ne?

Pro mě je to paradox v tom, že můžeš být nejvíc umělecky svobodná tam, kde je to nejmíň vidět.

Vašek: Na čem ještě děláš kromě Pastiche a Filmovky?

Filmovku jsem nedělal! Jeden rok jsem pro ně vytvářel grafiku a layout zpravodaje a byla to nejhorší zkušenost v mým životě.

Proč?

Ta spolupráce s nima byla strašně omezující. Měli poměrně jasnou představu o tom, jak má časopis vypadat po obsahové i formální stránce. Celá redakce musela dělat dost velké kompromisy a ve výsledku jsem z toho neměl vůbec radost. Navíc se to sázelo 11 hodin denně, takže z festivalu jsem měl úplný prd. Byla to cenná zkušenost, ale už bych to nedělal.

Vašek: Co je pro tebe v tomhle odvětví to nejvíc, co bys chtěl dělat?

To je záludná otázka. Já si ani nejsem jistej, jestli bych chtěl do budoucna dál dělat grafiku. Uvažuju teď i v intencích videa nebo konceptuálního umění, práce s fotkou a tak podobně. Následující půlrok pro mě bude asi dost zlomovej a co se stane pak, to těžko říct. Grafikou se dají vydělávat peníze, ale nejsem si jistej, jestli tím chci já vydělávat peníze.

Když mluvíš o fotkách, napadá mě, že ty si věci převážně maluješ, je to tak?

S fotkou jsem dělal úplný minimum věcí. Dřív jsem ještě dělal koláže, kdy jsem vystřihával věci z fotek a zbytek okolo domalovával, ale to už pominulo.

Dělal jsi plakát i pro Moravský divadlo k inscenaci Láska a peníze. Od koho pocházel ten zájem o spolupráci? Od nich k tobě nebo naopak?

Od nich ke mně, ale zprostředkovaně. Oslovil mě kamarád, kterej tam měl zájem vybudovat novou mladou scénu s aktuálnějšíma tématama, než jaký hraje stálá činohra. Dával tehdy dohromady tým lidí, kteří se na tom budou podílet a mě požádal o spolupráci, co se grafiky týče.

To zní na Moravský divadlo dost revolučně. Vzhledem k tomu, že proběhla jen Láska a peníze, je tak nějak jasný, že projekt zkapal. Proč z toho sešlo?

Myslím, že pro vedení divadla to bylo až příliš mnoho změn v moc krátkým intervalu. Spousta novinek, na který nebyli v těch zaběhlých strukturách zvyklí. To se netýkalo jen propagace, ale i ta samotná hra Láska a peníze jim nepřipadala úplně vhodná, třeba i proto, že obsahovala odně sprostých slov.

Kdo schválil, že se ten projekt vůbec spustí, když to pak nebyli sami schopní skousnout?

To přesně nevím, určitě někdo ve vedení, možná umělecký šéf. Oni asi čekali nějaký kompromis, jakože se to bude tvářit, že je to mladý a super, ale přitom to zase tak mladý a super nebude. Sami nevěděli co chtějí. Nebo možná je lepší říct, že asi ani nemají moc přehled o tom, co se děje v moderním divadle a pak pro ně takový věci musí být zákonitě docela překvapení. Nakonec to celý stopli přes esemesku a bylo po projektu. Zajímavý je, že všechny reprízy Lásky a peněz byly vyprodaný, takže moc dobře nechápu, kde se vzala ta kritika, že o to není zájem a že to nesedí.

Ty asi nevíš, kdo jim dělá ty aktuální plakáty?

Myslím, že na to mají nějakej software, kterej to generuje.

Vzal jsi někdy nějakou práci, na kterou jsi kývnul, pak jsi nad tím seděl, nemohl jsi s tím hnout a říkal sis „proč jsem to vlastně bral“?

To asi ne. Spíš si vždycky vyčítám, že jsem to bral z jiných důvodů. Skrz spolupráci s lidma, finanční nebo časovou stránku. Když působíš v malým městě, jako je Olomouc, začínaj vznikat takový ty mezilidský problémy. Všichni očekávaj, že když jsme spolu seděli jednou na pivku, tak jim udělám věci za tolik a tolik. Když odmítneš, tak říkaj, že jsešnamyšlenej, když chceš peníze, diví se, že chceš peníze.

Máš nějaký vzory? Lidi, kteří tě zajímaj nebo oblíbený vizuály, weby. Co tě inspiruje?

Takhle konkrétně nic. Spoustu věcí sleduju, ale nelpim na nich natolik, abych z toho nějak přímočaře vycházel. Jestli je pro mě něco důležitý, tak spíš atmosféra nebo prostředí ve kterým tvořím, než něčí dílo. Docela mě ovlivnila česká plakátová škola ze 60. let, což je možná na mý tvorbě trochu vidět, ale taky to není nic na čem bych si ujížděl. Jsou to věci, který mě ovlivňujou, aniž bych o tom věděl, nebo to nějak záměrně vyhledával.

Dva poslední roky jsi dělal vizuál k Olomouckýmu majálesu. Budeš na tom pracovat i letos? A víš už téma? Zajímalo by mě, jak dlouho dopředu se tyhle věci řeší.

Téma a grafika je vždycky to první, co je na majálesu jistý. Letos je téma „pět“, protože je to pátej ročník, 2015, vychází to na pátýho května, … . Budeto asi něco minimalistickýho, možná to udělám jako Najbrt. Dám tam pětku arialem na bílej podklad, to bude stačit.

Co Studio Najbrt (stojí mimo jiné za aktuálním vizuálem pro MFF Karlovy Vary)? Jo, ne?

Jo, líbí se mi, že mají jméno vyhajpovaný natolik, aby si mohli dovolit udělat něco takovýho. Je to drzý, to mě baví. Ale vizuálně to ke mně nijak nepromlouvá.

Už jsi říkal, že ke grafice ses dostal skrz stickerky. Netvořil jsi někdy i něco jinýho? Malby,kresby, graffiti?

Začal jsem s nálepkama, což se pak přesunulo k takovým věcem, jako vyřezávání polystyrenu a nakonec se to dostalo ke graffiti. Ty jsem maloval celou střední a na začátku vysoké. Pak už jsem to ale nechal za sebou, nějak mi to přestalo dávat. Kamarádi se tomu věnujou pořád a aktivně, sem tam si s nima dám v létě nějakej legál, ale víc už od toho nepotřebuju.

Veronika

Tunel slov

Chodím tím místem dost často, když se chci vyhnout rozšafné tramvaji valící se po úpějících kolejích v agonii. Dřív jsem se tam bála, vůbec prvních pár kroků, kdy nevidím za roh a nevím, kdo nebo co na mě v útrobách čeká. Teď ale tím tunelem chodím ráda. Nejdřív, po přebílení, jsem tam zamířila hlavně kvůli krásnému modrému ornamentu hned u vchodu od muzea. Viděla jsem i jeho vznik. Průchod s novou tváří začínal jako street galerie, ale postupně se předefinoval na takový trávicí trakt Olomouce i současné společnosti. Projdeme-li jím nyní, doporučuji zastavit se a pořádně si pročíst, co stojí na kdysi bílých zdech. Jako dávní nástěnní malíři zde neznámí filosofové křičí názory, přání a strachy. Některé jsou napsané tužkou, jiné dokonce barevně. Ilustrace se pohybují od schémat po skutečné umění. Ale o to větší cenu má se zamyslet, zastavit se. Místa je dost, ostatní kolemjdoucí se vám vyhnou, třeba je inspirujeme, aby se k nám připojili. Čtěme, nejen knihy, čtěme myšlenky, které se do knih nedostanou. Snažme se číst v sobě navzájem. A přemýšlejme. To je bohatství, které nám nikdo nemůže vzít, jenom my sami.

Kristýna Kotíková

V RUKÁCH DIABLA

Bol to obyčajný pajzel. Spomienky páchli po gine, všetky hlavy ležali na stole a ak by sa niekto porezal, tiekla by z neho whisky miesto krvi. Barman si spokojne umýval poháre aj keď vedel, že väčšina mužov, ktorým nalial, nebude mať ani na polovicu svojho účtu. Nebola tu žiadna žena, dokonca ani miestna prostitútka. Nezapadal som iba ja pretože som pil bylinkový čaj a ako loď na rozbúrenom mori potácajúci sa starec, ktorý čas od času vykríkol:

"A čo ak sa VY všetci mýlite a JA mám pravdu."

Všetky tieto faktory mi hrali do kariet. Nikto si to nebude pamätať, a hoci sa možno niekto aj preberie, do rána sa z toho vyspí a nebude vedieť, čo sa mu snívalo, čo si vymyslel a čo je skutočnosť. Zaujímalo by ma, či všetci tí opilci na svete nasávajú alkohol preto, aby zabudli, alebo zabúdajú, aby mohli nasávať alkohol. Ale koniec koncov, nie je to moja starosť. Je to už nejaký čas, čo som čistý. Ale tento poznatok je pre príbeh absolútne postrádateľný.

Z juboxu vychádzalo blues a iba podtrhávalo celú túto chvíľu, ktorú tu všetci prežívame niekoľko hodín. Uvedomoval som si však, že už je čas. Musel som sa ísť ešte vymočiť. Nenápadne som sa vytratil na toalety. Na stole som už nechal peniaze za čaj aj s nejakým prepitným. Ale potom si hovorím, veď na čo. Na šťastie na hajzloch nebolo nikoho. Nedokážem sa vymočiť, keď viem, že tú istú miestnosť ešte niekto obohacuje svojou skurvevne bezvýznamnou existenciou.

Odpľul som si do pisoára, umyl si ruky a skontroloval skryté vrecko vedľa topánky. Bol tam. Ostrý ako jazyk kurvy. Nastal čas.

Skontroloval som zoznam a išiel som na to. Vedel som, že ma dnes ešte čaká jedna práca, ale tá mi nerobila starosti. Najhorší je vždy ten predposledný. Za tie roky

som si už zvykol a bol som pokojný. Oprel som sa do dverí a ramenom ich otvoril. Ešte stále boli všetci v delíriu so sklonenými hlavami.

Barman sa pravdepodobne vracal zo skladu. V rukách mal bedničku s nenačatým chlastom, ktorý sa čoskoro vyleje do bezodného pohára ľudskej hlúposti. Často som premýšľal aké to môže byť, keď to človek nevie. Ale asi je to lepšie nevedieť. Ja som na druhej strane a viem toho až príliš. Ale už je to raz tak. Sme kým sme.

Vzal som nôž a zabodol ho barmanovi do ruky. Nevytiahol som ho však. Prizeral som sa jeho bolesti. Z úst mu začala vytekať krv. Kričal ale nepýtal sa, neobviňoval ma, nenadával mi. Ja už som vedel, že si ho môžem škrtnúť, hoci som ho ešte nedorazil. Chcel som mu dať ešte chvíľu času, nech si hoci v bolestiach užije posledné sekundy svojho života. Dlho som však nevydržal pretože nenávidím čakanie, a tak som ho dorazil. Jeho telo spadlo nenávratne na zem. Obliekol som si kabát a odkráčal som na ulicu. Až potom som si uvedomil, že nikto z tých ožranov skutočne ani len nezdvihol hlavu. Ale to už je za mnou. Dneska ma ešte musím za niekym zájsť.

pokračování příště...

Michal Banaš

Olomouc taky potřebuje kliniku

Jsou tomu asi dva měsíce ode dne, kdy se skupina lidí v Praze rozhodla využít chátrající objekt bývalé kliniky na Žižkově pro soběstačné kulturní centrum. Záměr, který se ostře střetnul s názory úřadů a vládnoucí strany, vyvolal velkou vlnu zájmu médií a české veřejnosti. Jako odpověď začínají vznikat podobné iniciativy v dalších českých a slovenských městech. A Olomouc nezůstala stranou.

Nechci se pouštět do úvah o tom, jestli jsou tyto projekty ilegální a proto trestuhodné. Může to být jeden pohled na věc. Na druhou stranu, centra jako Klinika, vznikají přirozeně jako reakce na dobu, ve které žijeme. Na konzumní zpoplatněnou společnost, na chod úřadů nebo na hlavu postavené zákony. Lidé začínají přemýšlet, jak využít budovy, které už máme a o které navíc nikdo nejeví zájem, a smysluplně je využít pro potřeby ostatních. Projekty fungující na principu barteru nebo dobrovolných příspěvků se ale v dnešní době moc nenosí. Nikomu totiž nic nevydělají.

Nutno podotknout, že podobné squaty na západ od nás vznikají a fungují. Vytváří svět ve světě, který je postavený na svých vlastních pravidlech. Dávají dohromady komunitu lidí, budují kulturní zázemí, někomu můžou ukázat směr. Vzhledem k tomu, že centra pracují na principu rovnosti, má každý možnost přijít se svým projektem nebo nápadem, který může v prostoru realizovat. Možná něco jako trenažer na život, možná život samotný.

Myšlenka na vytvoření autonomního centra se tak v návaznosti na pražskou Kliniku zrodila i uvnitř několika hlav v Olomouci. Projekt je zatím v úplném začátku. Na druhé schůzce, která proběhla na začátku února v prostoru minirampy na Pasteurově, se vytipovávaly prázdné nevyužívané budovy. Přemýšlelo se, jak projekt pojmenovat a co do něj skutečně zahrnout. Z návrhů, které padaly, bylo jasné, že objekt, pokud by se ho podařilo zprovoznit a udržet, by mohl fungovat jako něco mezi galerií, knihovnou, jídelnou, kavárnou a taky třeba prostorem pro pořádání koncertů nebo blešáků.

Organizace a realizace autonomního centra je otevřená všem. Pokud bys měl zájem se přidat, sleduj facebook SF CREW, ať najdeš pozvánky na další srazy.

Veronika

LOVEMOUSSE W

Malandra jr.

(Cocoon, Diynamic)

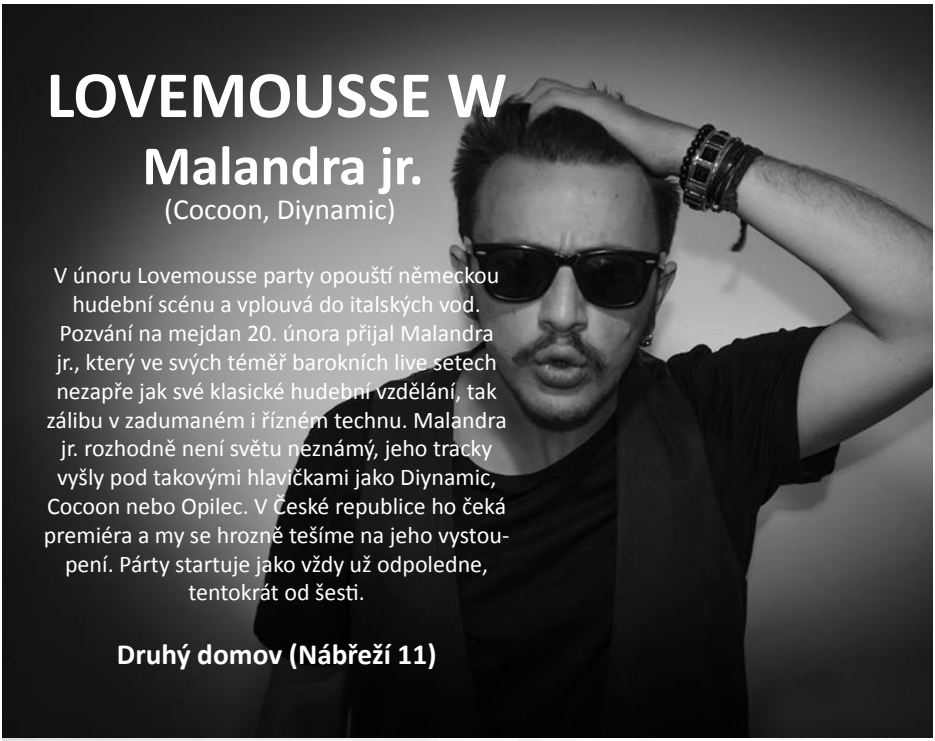

V únoru Lovemousse party opouští německou hudební scénu a vplouvá do italských vod. Pozvání na mejdan 20. února přijal Malandra jr., který ve svých téměř barokních live setech nezapře jak své klasické hudební vzdělání, tak zálibu v zadumaném i řízném technu. Malandra jr. rozhodně není světu neznámý, jeho tracky vyšly pod takovými hlavičkami jako Diynamic, Cocoon nebo Opilec. V České republice ho čeká premiéra a my se hrozně těšíme na jeho vystoupení. Párty startuje jako vždy už odpoledne, tentokrát od šesti.

Druhý domov (Nábřeží 11)

Terezie Pálková

(koncert)

Na koncert písničkářky, herečky, zpěvačky, klavíristky a klaunky Terezie Pálkové se vyprav 11. února. Její písně se pohybují na pomezí šansonu, kabaretu, kramářské písně, folku. Jsou velmi živé až živočišné, ale i smutné, poetické, plné citu a její texty jsou plné nadsázky a humoru. Doprovází se na klavír a malý akordeon. Její vystoupení jsou velmi originální. Využívá svých divadelních a klaunských zkušeností při komunikaci s publikem a doslova vás nakazí svou radostí ze hry a bezprostředností. Je členkou uskupení Osamělých písničkářů, kteří hrají pravidelně v klubu Kaštan.

Střední formát (Žerotínovo náměstí 7)

Co neprošvihnout v Únoru.docx

Rosnička on tour w/ Joshek & Mike Fairlook & guest
Metro (8. května 11)

Na únor zase vychází pátek 13. V Metru tu bude den věnovanej pořadatelům svitavskýho festivalu Rosnička, kterej bude mít letos v červenci už pátou reprízu. Fesťák sice ještě line up vypsanej nemá, každoročně to ale bývá hudebně docela fajn mejdan v pěkným prostředí, kterýmu to kazí jen příšerně malý vstupný, vábící podivný lokální typy. Od loňskýho roku ho pořadatelé zvedli z nuly na pade a možná to trochu pomohlo. Jak to bude letos, zatím není známo.

Sama nocí tmou
Pastiche Filmz (Univerzitní 3)

Po krátký odmlce během zkouškovýho se do filmovýho sálu na Konviktu vrací projekce Pastiche Filmz. Ve středu 18. února si zajdi na debut iránský režisérky Any Lily Amirpour Sama nocí tmou. Snímek už podle trailerů slibuje nezvyklou podívanou. Impozantní černobílý záběry, kamera, soundtrack. Podle oficiálního textu film žánrově balancuje na pomezí hororu a westernu. Zkrátka dostatečně ujetá blízkovýchodní hipsterovina v západňácký produkci.

+plus

Všichni si stěžují na policajty, hlavně ty městský, že dělají ze životů peklo. Asi mám na tyhle věci nějaký zvláštní štěstí, protože se mi od nich málokdy dostalo nějaký křivdy. Pár týdnu zpět jsem se vracela večer domů na kole mojí spolubydlící. Pro představu: maličká zelená skládačka SOBI 20, posprejovaný blatníky, na zadním kole osma, bez světel, bez odrazek, s přední brzdou omotanou kolem řidítek. Zaposlouchaná do muziky ve sluchátkách jsem vjela na Horní náměstí, kde jsem si přes opojení z hudby nevšimla dvou strážníků opírajících se klasicky o okno radnice naproti želví kašny. Jejich přítomnost jsem zaregistrovala až v momentě, kdy mi jeden z nich vyrazil naproti a několik metrů přede mnou na mě začal mávat. Koukala jsem, na čem jedu a očekávala problém. Překvapivě jsem ale dostala jen pár výchovných rad a upozornění, že po městě chodí i takoví kolegové, kteří by se na mě mohli zlobit víc. Takže za mě tenhle měsíc palec nahoru pro všechny měšťáky, kteří nemají v hlavě slámu.

- minus

Je smutné, když někdo zpracuje zajímavý nápad sloužící lidem, a pak ten nápad narazí na někoho, kdo trpí inteligenční intenkontinencí a má potřebu ho zničit. Tak nějak dopadl projekt malých veřejných knihoven, které se objevily v některých částech Olomouce. Aktuálně z většiny z nich zůstaly jen šrouby, které je držely na místě. Inu co neodneseš, to aspoň znič. Plexisklo asi není dostatečně pevný materiál k tomu, aby fungoval venku. Podle způsobu ničení ležel nápad někomu v žaludku hodně hluboko a já mu přeju v životě to nejlepší. Snad se mu jednou rozsvítí.

Veronika & JaKr

Nové místo pro kulturu

Přestože je Olomouc klubů, barů a dalších kulturních checkpointů plná, nezřídka se stává, že stejně není na co zajít. Místa by byla, dramaturgie pokulhává. Třeba nový prostor nabídne něco, co tu chybělo.

Cosi nového, konkrétně kulturní centrum ArtUm, vzniká na začátku Sokolské ulice, v domě za budovou SPEA. V podstatě jde o přestěhované a rozšířené podniky z Masných krámů, kavárnu Dejávu a Galerii Pro radost. Spojením kavárny s velkým sálem v prostoru přízemí starého domu tady má ambice vzniknout nová kulturní scéna.

Podle slov provozovatele, Jiřího Nebenführa, by se centrum chtělo soustředit na veškeré kulturní dění, jaké je v Olomouci možné. Nespecializovat se tedy jen na jeden hudební žánr nebo úzkou cílovou skupinu, ale otevřít prostor jak různým druhům akcí, tak rozmanitému publiku. Program zaplní koncerty, nebo třeba představení ochotnických divadel z regionu. V plánu jsou i akce pro děti, ať už školní představení nebo víkendové programy. Zajít budete moct i na výstavy. První by měla být výstava olomouckého scénografa a výtvarníka Oldřicha Šimáčka. Kromě toho by se do centra měly z Divadla hudby přesunout i večery slam poetry. Centrum má jednu zvláštnost, prostranství s historickými hradbami za domem. V létě by tu mohla vzniknout venkovní scéna. Vize provozovatele je mít tu pódium a pořádat například akce odkazující na historii města. Dalšími návrhy byly třeba sochařské nebo kovářské workshopy.

Pro někoho by mohl být trnem v oku fakt, že na rekonstrukci prostoru nemalou měrou přispěl místní architekt Ladislav Opletal. Ten, spolu s Josefem Tesaříkem, stojí za stavbou poněkud megalomanských projektů na třídě Kosmonautů. Ať už jde o věžák BEA centrum nebo další plánovanou výškovou stavbu v rámci univerzitního kampusu.

Objekt, ve kterém ArtUm centrum sídlí, patří do vlastnictví Opletala, který se rozhodl investicí zhodnotit budovu a zároveň podpořit vznikající projekt. Tak třeba z toho koukají jen dobré úmysly.

Prostory budou pro veřejnost otevřeny od 16. února.

Veronika

Inge Kosková do 26.2 ve Středním formátu

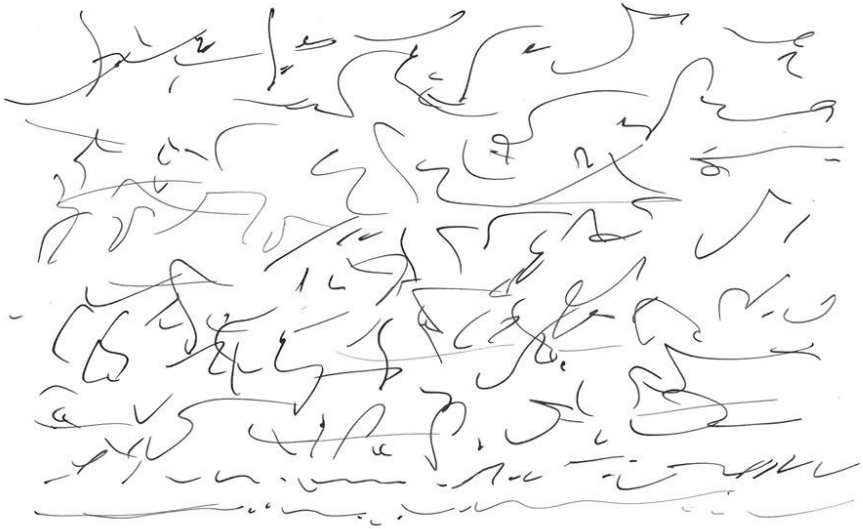

02 15

6
Oooh!
Pauser DTonate
Host

7
Brainwave
Fox Zef

13
Rosnička on tour
Joshek Mike Fairlook
Host

14
Laškování
Zlatomil Dirty Danzo

20
Donebe
Nitrous
(Volnej průběh,
Shadowbox, Praha)
Dubtrax Goofy
Atape Mireau
mc Toshi (René z kapely)
donebe djs

21
Triangle
Van Drift aka Taureen
Loudspeaker Skunkvzemi

27
Juciy
Sandrow M
(Uncanny Valley, DE)
Hausaggregat
Mickey Deguet

28
Freefall night
Mark Smith
Cruz Vodoo Piet

METRO CHILL OUT CLUB
8.května II Olomouc
metrochilloutclub.cz

tisknuto za podpory
EPAVA.CZ
foto
JAROMIRKRATKY.CZ